

On.

INFRAȚIUNEA ROMÂNĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

I. C. Cătuneanu: În serviciul intereselor jidovești
Memoriul Maramureșenilor către M. S.
Regele

I. C. Anasescu: Ce face Dl. Ministru al Ardealului?

D. V. A. Anasescu: Francmasoneria

Ce zic Ungurii din România despre „prieteni“ lor Jidani?

L. A. N. C. în Parlament. Sumarul ședințelor 19 Iunie—14 Iulie. Discursul dlui prof. A. C. Cuza la Legea învățământului secundar

V. Zaharia: Luați măsurile necesare

Din apucăturile jidovești

S. Crețu: Ni se înstrăinează pământul strămoșesc

† **Todor Vasinca**

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: **Dr. LAZĂR ISAICU.**

428

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

In serviciul intereselor jidovești

Sub acest semn stă guvernul Iorga—Argetoianu. Marile hotăriri trâmbițate acum cinci luni s'au stins în suflul guvernanților; iar în opinia publică au lăsat amintirea unui șgomot înșelător.

Țara este însetată de dreptate; ea cere să i se dea satisfacția morală de a vedea înaintea justiției pe cei care au jefuit-o, ori păgubit-o. Guvernul actual a promis solemn, și nu s'a ținut de cuvânt. Toți cari își puneau nădejdea în el, suferă o amară decepție cu atât mai inexplicabilă, cu cât guvernul pretins „în afară de partide“ nu ar avea — în consecință — clientelă proprie de căpătuit, nu ar avea interese specifice politicianiste, de menajat. Așa fiind, pentru ce atâta șovăială, pentru ce mersul în zig-zag, pentru ce lipsa de curaj de a ține strâns și drept frânele conducerii?

Cu ținuta actuală, după făgăduințele de eri, se agravează boala ce bântue spiritul nostru public: *neîncrederea acută în guvernanți*.

Consecințele pot fi funeste. Gândiți-vă bine, domnilor guvernanți. Lumea românească, însetată de dreptate, constată că guvernul nu este capabil să o aplice tuturor delinvenților politici, depe tot cuprinsul țării, așa cum solemn și răsunător s'a promis. Amarnica desamăgire constituită azi un imponderabil, care va atârna greu în cumpăna judecării de mâine, privind pe N. Iorga, în care credeau cei mulți, că văd un om de mână tare. Cui folosește prelungirea vechiului sistem politicianist, cu lipsa lui de sancțiuni implicând complicitate cu vinovații? Dușmanilor consolidării noastre morale, concentrați, însufleșiți și conduși din umbră de Jidani. Jocul acestora îl faceți, domnilor guvernanți, distrugând în acelaș timp ultimele resorturi ale credinței în mai bine.

Dar în materie economică ce s'a făcut?

Românul ori cât de necăjit, prin

suferință și crescândă sărăcie, își păstrează bunul său simț atavic: *nu pretinde minuni*. Dar un pic de îmbunătățire, dela cei cari exercită puterea, era în drept să aștepte. Ei bine! Nu se simte până astăzi la prețul cerealelor, care privește 75% din populația muncitoare a țării, producătoare de bogăție, susținătoare a statului și rezervorul scump al puterii noastre naționale. Agricultorii români suferă din greu nu numai consecințele *inevitabile* ale crizei mondiale, dar și efectele unei legi nechibzuite care până azi a adus rezultatul contrariu decât cel așteptat. *Legea valorificării cerealelor*, în loc să reverse beneficiul legal asupra producătorului de grâu, care este Român, îl îmbogățește pe exportator care este Jidan!

Pentru susținerea acestei afirmații reproduc din ziarul „Universul“ 28 August 1931 următoarea dovadă:

Timbrul pe pâine.

— Pentru cine se strâng banii —

„Ziarul „Solia Dreptății“ publică lista celor, cari au beneficiat de prima pentru exportul cerealelor prin vama Țurtici, listă în care nu figurează nici un agricultor!

„Iată, între alții, pentru cine se aplică timbrul pe pâine:

„Salamon Leipnicker-Arad, lei 60.000, Tenner & Böhm-Arad, 15.000, Tenner & Böhm-Arad, 118.000 Gardos & Bornstein-Arad, 30.000, Rado & Weisz-Timișoara, 180.000, Ludovic Messer-Arad, 15.000, Gardos & Gamer-Arad, 15.000, Frații Neuman-Arad, 58.500, Leopold & Rona-Timișoara, 90.000, Salamon Leipnicker-Arad, 45.000, Salamon Leipnicker-Arad, 30.000, Kardos & Gamer-Arad, 45.000, Gardos & Bornstein-Arad, 120.000, Wilhelm Klein-Timișoara, 30.000, Tenner & Böhm-Arad, 15.000, Frații Neuman-Arad, 58.500, Tenner & Böhm-Arad, 30.000, Gardos & Bornstein-Arad,

15.000, Francisc Mandl-Aradul-nou, 30.000, Francisc Mandl-Aradul-nou, 15.000, Salamon Leipnicker-Arad, 30.000, Fischer Béla-Timișoara, 45.000, Gardos & Bornstein-Arad, 135.000, Frații Neuman-Arad, 97.500.

„Și dacă s'ar cerceta registrele tuturor celorlalte vămi, s'ar putea constata acelaș lucru: samsarii și acaparatorii de cereale sunt cei cari profită de prima de 10.000 de lei de vagon, nu producătorii!“

*

Când așa se prezintă rezultatul legiferării unui specialist și când ne amintim de roadele legiferării specialiștilor din guvernele Maniu și Mironescu, rugăm pe cititor să se gândească la cuvintele marelui patriot și bărbat de stat francez A. Thiers, care după o lungă experiență a spus: „*méfiez-vous des spécialistes*“.

Altă dovadă că guvernul Iorga—Argetoianu servește interese jidovești. De curând *Banca Națională* a luat asupra sa *portofoliul băncii Jidanului Blank* în sumă de 800 milioane! Tot ce nu se va putea încasa din acest portofoliu va suporta în ultimă consecință, — oricare ar fi filiera contabilității, — contribuabilul român. Va crește sub o formă sau alta, sarcina statului, și deci impozitul, pentru a plăti afacerile pierdute ori riscate, beneficiile oamenilor din conducerea băncii, îmbogățirea și luxul Jidanului Blank.

Nu a fost destul că s'au asanat bănci, unde cei dintâi profitori sunt Jidani, dar nu s'a asanat în acelaș timp agr cultura, unde cei cari suferă sunt numai producătorii români; ci acum se pregătește o altă operă de legiferare în favoarea aceluiaș Jidan: Blank! Și anume: Prin lege i se va concesiona *monopolul vânzării tutunurilor*. Cei inițiați spun că din această afacere se va realiza un beneficiu de 500 milioane. Ce interes are guvernul să aducă o lege cu îmbogățirea unui Jidan, când populația de baștină, lumea noastră ro-

mânească dela țară, nu are bani să-și cumpere petrol, săpun, mălaiu, îmbrăcăminte și cărți de școală pentru copii?

Ce interes are guvernul să dea pe mâna Jidanului Blank soarta miilor de invalizi români, cari prin lege astăzi sunt debitanți de tutun? iar mâine, funcționând monopolul, vor fi înlocuiți, cu toți consăngenii concesionarului iudeu?

Aceasta vă este politica de ocrotire și promovare a intereselor românești domnilor guvernanți: Să scoateți din singurul lor post de existență pe bieții Români, mutilați

g'orioși ai războiului de înțregire, și să-i înlocuiți cu venetici parazitari, cari în acelaș războiu ne-au spionat, tradat și jefuit alături de Neamțul cotropitor?

Față de faptele de guvern, până astăzi săvârșite, și de proiectul de concesiune a monopolului tutunurilor, orice Român, cu grijă de țară și iubire de neamul lui, constată cu indignare că frânele conducerii au scăpat din mâinile guvernanților nominali, fiind de fapt la cârmă puterea ocultă a finanței jidovești.

Prof. univ. **I. C. Cătuneanu**
Deputat de Baia.

străbată straturile aurifere spre Baia Spirei;

2. Exploatarea rațională a pădurilor în regie proprie;

3. Darea în exploatare a subso-lului care e plin de zăcămintे miniere, societăților naționale;

4. Pentru soluționarea crizei agricole, păsuirea pe 3—4 ani a datoriiilor către bănci și cămătarii satelor cari au încasat câte 10% pe săptămână, iar acuma încasează câte 20% și 25% pe săptămână, după 1.000.— (unamie) lei acapă rând averile Românilor Maramureșeni.

Majestate,

Țăranul Maramureșan, din nobil, a ajuns sluga Jidanilor, și prin spiritul denaturat cu care l-au învățat Jidanii să-l bea, Românul a ajuns într'un hal de necrezut.

Țăranul Maramureșan, din cirezile de vite, și din turmele de oi, ce le avea prin 1926, azi nu mai are nimic.

Țăranul Maramureșan, din cauza cămătarilor, care s'au năpustit ca lăcustele asupra lui, a ajuns de nu-și mai poate plăti nici impozitele, necum datoriiile.

Cu lacrimi de sânge, ne plecăm la picioarele Tronului Majestății Voastre, și Vă rugăm nu ne lăsați să ne prăpădim și să cerem milă veneticilor, care ne-au adus la sapă de lemn.

Vine iarna: ne cutremurăm de mizeria ce ne amenință.

Am ajuns mai robi ca robii, muncind zi și noapte și tot goi și flămânzi suntem. Și până în primăvară, cămătarii și băncile, ne vor lua la toți casele și pământurile, ce amar ne-au mai rămas.

Majestate,

Ca luptători naționaliști și creștini, ne punem nădejdea în Majestatea Voastră și în Liga Apărării Naționale Creștine, de sub Președinția dlui prof. univ. A. C. Cuza, cu de-viza Hristos, Regele, Națiunea, și care prin membrii săi va căuta soluțiunea, pentru îndreptarea relelor, în conformitate cu programul ei.

Cu toți la muncă și cu Dumnezeu înaintea.

Cu cel mai supus devotament,
Din încredințarea Adunării Maramureșenilor ținută la Sighet, în ziua de 14 Septembrie 1931.

Președintele Adunării și
Președinte al L. A. N. C.

Zaharie Manolache

— Sighet —

Un glas al desnădejzii.

Următorul Memoriu a fost trimis M. S. Regelui de către organizația Ligii Apărării Naționale Creștine din județul Maramureș, memoriu ce a fost primit cu tunete de aplauze, când s'a citit în întrunirea L. A. N. C. din Sighet, ținută în ziua de 14 Septembrie a. c., la care au participat 3000 de Maramureșeni, oropsiți de toate guvernele și exploatați de Jidani până la ultima limită a mizeriei.

Părăsiți de apărătorii lor firești, de intelectualii de baștină, și de aleșii lor: deputații și senatorii întovărășiți cu Jidanii spoliatori, Maramureșenii, urmașii nefericiți ai descălicătorilor lui Dragoș-Vodă, nu mai au decât o singură nădejde: M. S. Regele Carol II.

Iată memoriul:

„Liga Apărării Naționale Creștine

Sighet, la 14 Sept. 1931.

Majestate,

Despre neagra mizerie de care e bântuit Maramureșul, s'a scris în repetate rânduri și totuși e mare mizeria în care e lăsat Poporul Maramureșan.

Mizeria din Maramureș a fost trimbițată de ziare și toată lumea știe că în Maramureș Românul mănâncă mămăligă de ovăs.

Azi pentru salvarea Maramureșului nu mai e timp de pierdut; orice minut pierdut e un pas către prăpastia ce ne este pregătită de Jidani și politicieni.

Mizeria, din om bun și liniștit, te face omul cel mai înverșunat... și să ferească Dumnezeu de furia robilului Maramureșan, dacă e scos din sărite.

Foamea nu cunoaște margini.

Maramureșanul însă, nu cere milă. Maramureșul nu cere sacrificiile Statului sărăcit.

Maramureșanul cere sus și tare, să se procedeze la fapte.

Cum?

1. Să se încaseze de urgență amenzile din contrabande, toate săvârșite de Jidani.

Sunt multe contrabande prinse, și amenzile vamale nu s'au dat pentru încasare, Administrațiilor Financiare.

Să se revizuiască, la toate autoritățile, contrabandele descoperite, și se va vedea, că sunt sute de milioane de încasat.

2. Să se încaseze amenzile în urma anchetei făcute la Sighet, în anul 1924, de domnii: Ruzescu, Inspector C. F. R. și Niculescu, Inspector în Direcția Generală a Vămilor, cari în unire cu dl Comșă, Șeful Siguranței — Sighet, au constatat că Statul (C. F. R.) a fost defraudat cu 7 milioane lei, de toate băncile din Maramureș, cu excepția Băncii Naționale, și de Jidanii Stern Fischer, Fried Abraham, etc.

Defraudările au provenit din toate transporturile cerealelor pe C.F.R., pentru Maramureșul înfometat.

Urma, ca băncile și cerealiștii, să plătească la 40 milioane lei amendă.

3. Să se confişte averile făcute prin fraude.

Cu aceste sume, ce s'ar ridica la miliarde să se procedeze la lucrări:

1. Crearea de legături de Căi Ferate, Sighet—Baia-Spirei, Borșa—Iacobeni, pe sub muntele Gutăi construindu-se un tunel, care să

Ce face Domnul Ministru al Ardealului ?

Așa veghează Dsa la aplicarea măsurilor luate la București, pentru protecția Maramureșenilor ?

Reproducem mai jos din *Gazeta Maramureșană* din 10 Sept. 1931 următoarele trei „publicații de licitație” din care rezultă că dispoziția luată în Iunie 1931 pentru suspendarea executărilor silite contra agricultorilor nu se aplică în Maramureș. Iar dacă măsurile au fost hotărâte numai pentru Bucovina, ministru! Ardealului avea datoria să ceară și să obțină, fără întârziere, extinderea suspendării executării silite și în oropsitul Maramureș. În loc de aceasta măsură, iată ce se vinde bietului țaran român spre a se potoli rapacitatea de fiară a cămătarului jidan :

No. 3335—1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul portărel aduc la cunoștință publică, că se fixează termen pentru efectuarea licitației mobilare, ziua de 21 Sept. 1931 orele 16 în comuna Petrova pentru încasarea creanței de 10250 Lei se vor vinde prin licitație publică următoarele mobile : 3 vaci, 2 cergi, 1 car, o casă nouă evaluată la valoarea de 18000 Lei. Vișeul de sus, la 27 Aug. 1931. portărel : Catăna.

Nr. 4046—1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul portărel aduc la cunoștință publică, că se fixează termen pentru efectuarea licitației mobilare ziua de 21 Sept. 1931 ora 16½ în comuna Petrova pentru încasarea creanței de 24750 se vor vinde prin licitație publică următoarele mobile : 3 țoluri, 1 căldare de aramă, 25 kg. lână, 3000 draniță, 12 poște (grinzi), 1 casă neterminată, 56 scânduri, 17 stâlpi evaluate la valoarea 15400 Lei.

Vișeul de sus, la 27 Aug. 1931. portărel : Catăna.

No. 3805—1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul portărel aduc la cunoștință publică, că se fixează ter-

men pentru efectuarea licitației mobiliare, ziua de 21 Sept. 1931 ora 12½ în Vișeul de sus pentru încasarea creanței de 20.000 Lei cap, în favoarea următorului Banca Vișeului se vor vinde prin licitație publică următoarele mobile : 1 car, 2 cai,

20 cergi, 40 oi, 10 capre, 2 oi sterpe, 1 țap, 1 vacă neagră, o vacă galbenă roșietecă, și evaluate la valoarea de 45.000 Lei.
Vișeul de sus, la 24 Aug. 1931. portărel : Catăna.

*

Di Ministru Valeriu Pop tot nu mișcă ?, ori așteaptă să-l miște împreună cu guvernul din care face parte exasperarea populației extrem de răbdătoare ? Trebuie știut că orice extremitate are și o limită. Ce se întâmplă dincolo de limită, vă las să vă gândiți serios, și cu întreg simțul răspunderii, domnilor guvernanți.

I. G. C.

Francmasoneria

Cu toate că această chestiune este de câțva timp la ordinea zilei, o bună parte din cititorii noștri desigur că nici azi nu sunt prea bine informați asupra acestei organizații și multă lume ignoră încă pericolul ce ea îl prezintă pentru noi. Și azi încă francmasoneria este înconjurată de un fel de semi-mister, la adăpostul căruia continuă să-și urzească diavoleștiile ei planuri. Atunci numai când vom cunoaște tot ce se ascunde sub firma de francmasonerie, vom putea duce o luptă eficace și bine susținută contra acestui dușman atât de periculos.

Francmasonii, la atacurile repetate și documentate ale naționaliștilor, răspund invariabil, că francmasoneria nu e decât o inofensivă asociație de binefacere, ce nu mai poate de dragul omenirii, pe care vrea s'o ferească cât mai grabnic. Slabă apărare și sfruntată minciună ! D-nii francmasoni ar trebui să-și revizuiască formula de apărare, astăzi învechită.

Cari sunt binefacerile ei ? Dece lojele masonice nu-și pun la poartă firma ca s'o vadă toată lumea ? Sau sunt atât de modeși acești binefători încât vor să rămână necunoscuți ? Dacă francmasoneria e o asociație de binefacere, apoi este numai pentru membrii ei, frați întru masonerie, cari în schimbul sufletului vândut Satanei, pot dobândi toate bunurile pământului.

În fapt, francmasoneria nu este decât o formidabilă asociație secretă cu ramificații pe întreg globul pământesc și cu 2 scopuri bine defi-

nite : distrugerea bisericii și a monarhiei. Cele spuse de masonii noștri, privitoare la lojele așa zise naționale, cari n'ar avea nici o legătură cu lojele din străinătate sunt povești bune pentru naivi. Francmasoneria este una și aceeași ori unde ar fi, și ori cum s'ar numi. Francmasoneria nu e reprezentată printr'un om, nici printr'o clasă de oameni, ci printr'o idee nefastă, cea mai teribilă care se poate închipui. (Bord).

Din punct de vedere religios F. M. e lupta contra creștinismului, în favoarea ideilor ocultiste și păgâne, derivate din Kabala iudaică.

Din punct de vedere social, este propagarea doctrinelor democratice, începând cu cea a egalității.

Din punct de vedere politic este lupta deschisă contra monarhiei, în favoarea partidelor de stânga și a socialismului universal.¹⁾ Este cunoscută simpatia francmasoneriei față de partidele de stânga, și ajutorul efectiv pe care ea îl dă tuturor grupărilor umanitariste, pacifiste, internaționaliste și în general tuturor grupărilor cari prezintă ideologii disolvante și în concordanță cu principiile masonice. De asemeni partidele revoluționare și înseși aceste mișcări sunt puternic susținute și ajutate, pe ori ce cale, de francmasonerie. Este lucru în deoște cunoscut că mișcarea comunistă maghiară a faimosului Jidan Bela Kuhn a fost pregătită în speluncile masonice și că înșiși conducătorii acestei

1) Leon de Poncins. La F. : M. Anglo-Saxonne.

mişcări, erau servi fideli ai francmasoneriei. Dar actuala revoluție Spaniolă? Nu e ea oare tot o operă masonică? Maiorul Franco, primul care a încercat o mișcare insurecțională în Spania, este un membru marcant al lojei masonice „Plus-Ultra din Paris, iar conducătorii actualei republici, pe lângă că sunt Jidani, sunt toți francmasoni. Scopul Jidanilor cari conduc francmasoneria a fost atins. Una dintre cele mai puternice apărătoare ale creștinismului, Spania s'a prăbușit. Ura furibundă a masonilor împotriva creștinismului nu mai cunoaște margini și spiritul lor de distrugere s'a manifestat cu violență, împotriva exteriorizării acestui creștinism, împotriva bisericilor atât pe timpul marelui revoluții franceze dela 1789 cât și în timpul actualei revoluții spaniole. Iacobinii în timpul revoluției franceze transformau bisericile în cluburi, iar francmasonii de azi mai radicali, au dat foc pur și simplu la nenumărate mănăstiri și biserici, cari făceau fala Spaniei. De asemenea marile mișcări socialiste și sindicaliste, cu caracter revoluționar, din Italia, erau conduse din umbră și alimentate cu bani, de lojile masonice. Aceasta l-a și făcut pe Mussolini ca odată cu introducerea fascismului să desființeze toate aceste cuiburi de anarhie.

Evident că singura formă de guvernământ care convine masoneriei este republica. Intr'o țară republi-

cană se poate foarte bine ca membrii lojelor să ajungă la posturi înalte și chiar la suprema magistratură: președinția republicii. Apoi dela republica democratică până la cea sovietică nu e decât un pas care va fi repede făcut cu ajutorul francmasoneriei.

Nimeni nu contestă că actuala republică sovietică este opera Jidanilor, ajutați de fidela lor unealtă francmasoneria. Principiile propovăduite în loji tind să accentueze caracterul de clasă, să ridice oclasă contra celeilalte, să ștergă deosebiriile dintre naționalități, dar în acelaș timp, să asmuțe un popor contra celuilalt, ca astfel mai ușor aceste popoare să poată fi înjugate, în jugul iudaic. Prin infiltrarea, încetul cu încetul, a acestor principii, întreaga individualitate se anihilează, făcând din bietul naiv care s'a încrezut în această organizație, o unealtă oarbă și fără puțința de rezistență în mâinile Jidanilor cari conduc francmasoneria. Căci într'adevăr această organizație este astfel alcătuită, încât întreaga conducere este în mâinile Jidanilor, cari din umbră și necunoscuți de ceilalți masoni, conduc cu abilitate și diabolică perseverență întreaga omenire către scopul final al Iudaismului: Dominația universală a lui Israel. (Urmare în nr. viitor.)

D. V. Athanasescu
— Cluj —

Ce zic Ungurii din România despre „prieteni” lor Jidani?

Spre a înțelege Ungurii ce rol au avut și cum s'au purtat Jidanii în Ungaria, redusă la justele ei proporții etnice, în cursul anului 1919, când au stăpânit-o ca bolșevici, până la intrarea armatei române în Budapesta, reproducem mai jos fragmente traduse din cartea lui Maurice Laporte, intitulată: „Le bouge de la mère Andrelly”, apărută în 1930 la Paris, editura Alexis Rédiér.

Din această prețioasă lucrare rezultă, că lumea occidentală nu mai poate fi mistificată de presa jidovească internațională; că Occidentul, înbrodit până acum de francmasoneria, finanța și presa jidovească — ori jidovită, începe a vedea pe Jidan în adevărata lui lumină. Așa se explică și antisemitismul din Europa occidentală, luând proporții și schițând hotăriri, cari pregătesc un viitor întunecat neamului jidovesc de pretutindeni.

„Această mulțime vine din cele patru puncte cardinale ale Balcanilor și chiar de mai departe, pe drumul milenar care, dela Exod aduce din câmpiile Nordului, prin Petrograd, Viena, Lemberg, etc. copii ne-

norocoși ai Israelului, toată lepădătura jidănimii rusești, poloneze, germane și balcanice (pag. 40.).

Joseph Pogany, fiul unui scâldător de cadavre la sinagoga din Pesta; Pogany se dădea drept jurnalist pen-

trucă, pe timpul ostilităților, se înghesuia prin redacțiunile ziarelor cu ale sale „note de la front“.

Bela Kun, fiu al Israelului, aparținea uneia din acele numeroase triburi emigrate din Polonia, Rusia ori Austria unde — înainte de revoluția din 1848, nu erau autorizate să fondeze un comerț și unde numai cel mai mare din fii putea să se însoare.

Fugind din al lor ghetto și de mizerie, aceste triburi se fixară în câmpiile ospitaliere și bogate ale Ungariei.

Puțin câte puțin, Jidanii lipsiți de drepturi civile, se împlântară în sate și apoi — în orașe Dispoziția spre comerț a rassei lor făcu ca, câteva decenii [după sosirea lor ca vagabonzi înfomețați abia tolerați de o populație sătească binevoitoare, dar foarte legată de tradițiile religioase, fiii lui Israel să expulzeze pe Maghiari din fermele lor, din prăvăliile lor, din administrațiile lor.

Și guvernele maghiare au fost fericite de a le acorda, acum o jumătate de secol, calitatea de cetățean ungar tuturor acelor Jidani.

Ar fi de prisos de a urmări în detaliu rolul Ovreiului în revoluțiile născute din război; acest rol fu limpede în Rusia și mai limpede încă în Ungaria. Toți șefii bolșevici ce înconjurau pe Bela Kun și cari veneau să-și primească din văgăuna lui consemnele, toți fără nici o excepție erau Jidani. Trupele lor de atac, ele înseși excitate și conduse de către ovrei în subordine, formau singurul element național al Revoluției, dar acestea se recrutau din drojdiile unei plebe păcătoase, setoase de jafuri, leneșă și ea însăși lipsită de doctrină și de convingere, tot atât pe cât era lipsită de scrupuluri.

La rândul lor șefii revoluționari jidani nu lucrau decât conform voinții înaltei Jidănimii stăpână pe comerț, pe bursă, pe agențiile de publicitate și de telegrafie și care posedă în plus, prețioase înțelegeri în poliție, în armată și până în administrațiile Statului, grație sutelor de mii de Jidani convertiți, dar la cari sentimentul rassei înăbușea sentimentul patriei ungurești. E un fapt precis că toți Jidanii se strânsară sub stindardul lui Kun. Alt fapt precis este că pe timpul celor 133 zile ale dictaturii roșii, care întrecu în grozăvie pe acea ce cunoscuseră Rusia, și o cunoaște încă, nici o

victimă a progromului bolșevic nu a fost fiu al lui Israel.

Finanța jidovească a dat o lovitură feroce cu revoluția rusească.

Domnește ca stăpână la Bursa Moscovei și speră că asta o să mai dureze mult timp încă. Și atunci logică cu sine însăși, această finanță a făcut tot posibilul pentru ca această situație să se prelungească. Internațională, ea se îngrijește foarte puțin de urmările politicii sale și de perurbațiile ce ar rezulta. Distrugând ordinea în Rusia și Ungaria și aiurea, dacă ocazia se va prezenta, această finanță nu se teme de a distruge în cele din urmă și isvoru oricărei bogății.

Ceeace se va putea întâmpla mai târziu, în timpuri îndepărtate nu o interesează mai mult decât ar interesa pe adunarea acționarilor dela Royal Dutch sau dela Standard Oil, siguranța că de aci în cinci sute de ani se vor slei sondele de petrol.

Rabinovici da sfaturi lui Bela Kun.

— Planul meu poate fi rezumat în două linii. Sunt la Budapesta zece—douăzeci familii ovreești cari centralizează în mâini le lor a cincia parte din avuția țării.

La Berlin și la Viena nu ne vor lipsi frații pe cari norocul să nu-i fi avantajat, în mod particular.

Să împrumutăm dela casierile lor ceea ce ne lipsește. Afirm că un Ovrei n'a refuzat nici odată pe alt Ovreu, care-i propune o afacere demnă de interes. (pag. 111.)

Prevederile lui Rabinovici se realizează până la capăt.

Oare cari firme jidovești bine cunoscute din Viena, Frankfurt pe Mein, Stockholm, consimțiră la împrumuturile cerute, cu atât mai ușor cu cât, câteva ghiabure familii jidovești din Budapesta al căror nume făceau autoritate, luau pe cheazășia lor întreprinderea (. . .). Aceleași case nu avansaseră oare, cu doi ani mai înainte primele fonduri bolșevicilor ruși, în împrumuturi analoage? E adevărat că din punctul de vedere financiar operația rusească a reușit cu mult peste speranțele lor și aduse împrumutătorilor dobânzi colosale. (pag. 113).

Incepe frumosul period de timp, când Kun distribuia în jurul lui, aurul jidovesc, promisiuni nerealizabile, doctrine nebunești, — când presa sa și oratorii săi de reuniuni publice îndemnau masele „să ucidă pe burghezi“, după cele mai bune metode practicate în Rusia. (pag.

115).

Din 26 comisari (ai poporului) 18 erau Jidani, proporție enormă dacă ne gândim că pentru 1,200.000 locuitori, Budapesta număra 320.000 Jidani, exact îndoitul populației actuale jidănești a Palestinei. În total erau ca la un milion și jumătate de fii ai lui Israel în Ungaria, adică o densitate de 17 Jidani pe kilometrul pătrat. (pag. 154).

Ungaria se inspiră din revoluția rusească. Faptul este incontestabil: Sovietele rusești erau în mod absolut guvernate de Jidănimie, pe când numărul Rușilor participând la guvern era ridicol de mic.

Pentru câțiva Lenin, Lunacearski, Krassin și Cicerin, se numără cu zecile Steklovici, Kamenevici, Bogdanovici, Sverdlovici, Martinovici, Piatnitzki și Trotski toți Jidani. (pag. 154).

Friguri de destrucțiune anima pe euceritori. Primele lovituri le dădura bogăției și proprietății private. Ce frumoasă revanșă pentru vagonii veniți cu picioarele goale din Galiția și Ucraina! Și Gobseck Lucacz, milionarul din comisariatul poporului, nu fu cel din urmă de a semna ordonanțele ce despuiau pe lucrător de economiile sale, pe țaran de vitele sale, pe negustor de capitalul marfă. A semnat poate,

pentru că demnul său tată, ca Jidan înțelept ce era, își transportase încă dela începutul crizei lăzile pline, în cuferele sucursalei sale din Viena! (pag. 157).

La Pesta.

Domnia lui Israel începu printr'un St. Barthelemy, care costa viața la vr'o 60 inocenți.

Trebuia să se răsbune pe burghezi, pentru zilele fără de pâine și nopțile fără de somn ale lui Israel. Și un pogrom al creștinilor de către Jidani. Jidani ce-și deșonorara rasa și-i făcură mai mult rău decât toate exceleze fanaticilor antisemitismului! — putea să le fie un spectacol încântător și răsbunător. (pag. 211).

Mai știu că în Ungaria Ovreei se bucurau înaintea revoluției de toate drepturile, ca și Maghiarii. Mai mult încă, ei dețineau mai mult decât Maghiarii, principalele avuții ale țării. Aceasta nu i-a împiedicat ca ei să fie cei mai teribili făptuitori ai bolșevismului și de a susține pe dictator, Jidan el însuși. În comisiile extraordinare, în Tribunalul revoluționar, ei și numă ei, erau acei ce țineau ședințele, ce ordonau spânzurările, măcelărirea și jaful.

Activitatea lor a fost oribilă și crude faptele lor.“

L. A. N. C. în Parlament

Cu numărul de 1 August al Revistei noastre am început publicarea Desbaterilor Parlamentare din sesiunea extraordinară dintre 15 Iunie - 14 Iulie 1931, așa după cum ele au fost înregistrate în „Monitorul Oficial, Partea III“, în special privind activitatea desfășurată de reprezentanții L. A. N. C.

Continuăm în acest număr cu publicarea unui sumar al desbaterilor, în ordinea cronologică a ședințelor acestei sesiuni.

ADUNAREA DEPUTAȚILOR

Sesiunea extraordinară 1931

Vineri 19 Iunie 1931, după amiază: Se validează operațiunile electorale din jud. Olt, ultimul județ, cu care s'au încheiat validările. Se anulează voturile obținute de listele blocului muncitoresc-țărănesc în jud. Satu mare, Bihor și Someș.

• Dl A. C. Cuza mulțumește apoi Adunării, pentru munca încordată, depusă în scurtul timp cât s'au făcut validările, iar dl prof. N. Iorga, mulțumește dlui A. C. Cuza pentru eforturile făcute în serviciul lucrărilor Adunării (vezi revista, nr. 1. VII

1931).

Între cei 21 membri ai Comisiunii speciale de validări, din partea L. A. N. C.: dl Gh. A. Cuza.

Sâmbătă 20 Iunie 1931, după amiazi: Dl A. C. Cuza declară validate alegerile de deputați efectuate în ziua de 1 Iunie 1931.

Dl I. Vasilescu-Valjean prezintă dlui A. C. Cuza, omagiiile Camerei; dl A. C. Cuza mulțumește (vezi revista, nr. I. VII. 1931).

Se alege Președinte al Adunării Deputaților, dl prof. D. Pompeiu, care aduce apoi mulțumiri și omagii dlui A. C. Cuza.

La alegerile de vicepreședinți, dl prof. I. C. Cătuneanu a întrunit 85 voturi, declarându-se balotaj.

Luni 22 Iunie 1931, după amiazi: Se aleg membrii Comisiunii de Răspuns la Mesajul Tronului, în număr de 15, între cari și dl prof. A. C. Cuza.

Marti, 23 Iunie 1931, după amiazi: În Comisiunea de instrucție, culte și arte din partea L. A. N. C.: dl prof. I. C. Cătuneanu.

Miercuri 24 Iunie 1931, după amiazi: Dl prof. A. C. Cuza în numele L. A. N. C. se asociază la omagiile aduse memoriei lui Dimitrie Greceanu.

La împărțirea Adunării în cele 9 secțiuni, ajung, în secțiunea II: deputații L. A. N. C. G. Cârlan și dr. H. Vasiliu; în secțiunea V: dr. V. Trifu; în secțiunea VI: A. C. Cuza și I. D. David; în secțiunea VIII: Gh. A. Cuza, N. Robu și I. C. Cătuneanu.

Seara: În Comisiunea de administrație generală județeană și comunală — și în Comisiunea de legislație civilă, comercială și criminală, intră Gh. A. Cuza; în Comisiunea financiară și bugetară: A. C. Cuza și I. C. Cătuneanu; în Comisiunea de disciplină, imunitate și incompatibilitate: dr. V. Trifu.

Se discută și votează proiectul de lege (amendat), asupra modificării art. 21 și 22 din legea învățământului secundar (bacalaureatul), din partea L. A. N. C., în discuțiunea generală, vorbind dl prof. I. D. David.

Joi 25 Iunie 1931, după amiazi: În Comisiunea permanentă de agricultură, păduri și domenii intră: N. Robu; în Comisiunea muncii, asigurărilor de prevedere socială și economie: dr. H. Vasiliu; în Comisiunea de comerț, industrie, mine și vămi: I. C. Cătuneanu.

Incepe discuțiunea generală asupra proiectului de Răspuns la Mesajul Tronului.

Vineri 26 Iunie 1931, după amiazi: În Comisiunea armatei și marinei comerciale intră: dr. V. Trifu; în Comisiunea pentru lucrări publice, căi ferate, căi de comunicații: I. D. David; în Comisiunea de afaceri străine: A. C. Cuza; în Comisiunea pentru poștă, telegraf și telefon: Gh. Cârlan; în Comisiunea de petițiuni: dr. V. Trifu; în Comisiunea de indigenate și recunoașteri de persoane morale: A. C. Cuza.

Se continuă discuțiunea generală asupra proiectului de răspuns la Mesajul Tronului.

Sâmbătă 27 Iunie 1931, după amiazi: Discursul dlui A. C. Cuza asupra proiectului de Răspuns la Mesajul Tronului.

Dl N. Robu, la comunicări: 1. Întârzierea plății salariilor pe 2 luni în urmă, învățătorilor din jud. Rădăuți. 2. Măsurile pentru ameliorarea situației pensionarilor din Bucovina și achitarea la timp a pensiilor.

Miercuri 1 Iulie 1931, după amiazi: Interpelarea dlui N. Robu, în chestia datoriilor agricole; cere suspendarea executărilor și păsuirea lor până la toamnă.

Vineri 3 Iulie 1931, dimineața: În deputațiunea, care împreună cu biroul Adunării, va înmâna la Palatul Regal, M. S. Regelui, Răspunsul la Mesajul Tronului, intră dl Gh. A. Cuza.

Sâmbătă 4 Iulie 1931, după amiazi: Dl A. C. Cuza cere ca moșnenii din com. Voineasa, jud. Vâlcea, să fie lăsați în stăpânirea muntelui Voinegelu, luat de soc. Carpătina.

Marti 7 Iulie 1931, după amiazi: La discuțiunea generală asupra proiectului de buget pe 1931, rectificat, vorbește dl A. C. Cuza.

Miercuri 8 Iulie 1931, dimineața: Dl Gh. A. Cuza vorbește despre tulburările dela școala poli-

technică din Timișoara, datorite Rectorului, și despre raporturile dintre școala politehnică și Ministerul Instrucțiunii Publice.

Joi 9 Iulie 1931, după amiazi: Interpelarea dlui prof. I. C. Cătuneanu relativ la măsurile ce intenționează guvernul să ia pentru îmbunătățirea situației Moșilor.

Interpelarea dlui dr. V. Trifu relativ la măsurile necesare contra ofițerilor din soc. secrete ale francmasonilor (Vezi ambele interpelări, în revistă, nr. I. IX. 1931).

Vineri 10 Iulie 1931, dimineața: Dl Gh. Cârlan, comunicări 1. asupra reducerii de preț pentru lemnele date invalizilor, din fondul religios din Bucovina; 2. asupra scutirii de impozit pentru comuna Pătrăuți—Suceava, dăunată de urgia intemperțiilor recente.

În discuțiunea generală asupra legii pentru modificarea unor articole din legea învățământului secundar, vorbește dl A. Cuza.

Sâmbătă 11 Iulie 1931, dimineața: Dl dr. V. Trifu, comunicări 1. asupra sustragerii unei părți din terenul pe care au fost împroprietării locuitorii comunei Dumbrava Roșie, jud. Neamț și care a fost apoi atribuită locuitorilor comunei Bistrița; 2. De ce se face paza militară a clădirii din str. Câmpineanu 45 — București?

Duminică 12 Iulie 1931, după amiazi: În discuțiunea asupra proiectului de lege pentru valorificarea cerealelor vorbește dl A. C. Cuza.

Marti 14 Iulie 1931, după amiazi: La discuțiunea legii cametei, vorbește dl N. Robu.

Dl prof. N. Iorga, Președintele Consiliului, mulțumește Adunării pentru lucrările îndeplinite și dă citire Mesajului Regal pentru încheierea sesiunii extraordinare.

Publicăm de această dată

Discursul dlui prof. A. C. Cuza, la Legea pentru modificarea învățământului secundar, ținut la 10 Iulie 1931

D. A. C. Cuza: D-le președinte, d-ilor deputați, vorbesc, mai întâi, — după cum d-voastră știți — din partea L. A. N. C.

Liga Apărării Naționale Creștine are concepția sa și în materie de învățământ mai cu osebire.

Vorbesc, în al doilea rând, ca profesor, ca vechiu profesor universitar.

Ca vechiu profesor universitar mi s'au perindat atâtea generații de studenți prin față și am putut astfel să-mi dau seama că învățământul nostru universitar, este un învățământ cu deosebire, greu pentru începători, pentru acei cari trec de pe băncile învățământului secundar la universitate, cu deosebire greu, de pildă la economia politică, prin va-

rietatea studiilor sale și prin profunziunea lor, unde chestiunea de memorie nu mai joacă aproape nici un rol. Aici intră în funcțiune cugetarea.

La această trecere, dar, dela învățământul secundar, așa cum există astăzi, la învățământul superior — și în special, mă refer la facultatea mea — am putut să-mi dau seama de unele lacune la cei cari vin la universitate. In această calitate am socotit că trebuie să adaug câteva cuvinte la foarte interesantul proiect de lege pe care îl prezintă d. prim-ministru.

D-lor, eminentul nostru coleg universitar, d. profesor I. Petrovici, fost ministru al instrucțiunii publice, a venit la această tribună și s'a întrebat: „Are scop să învețe pe copii să scrie, să citească. Ce scop are învățământul universitar? Se vede că are un scop mai înalt, să predea anumite cunoștințe superioare. Și ce scop are învățământul secundar?”

Aici d. fost ministru I. Petrovici stă și se îndoieste de însuși scopul învățământului secundar.

D. I. Petrovici: Îndoială a fost numai în ce privește metoda. Nu uitați că există scepticisme metodologice!

D. A. C. Cuza: Dar eu nu admit în aceasta materie nici o îndoială....

D. I. Petrovici: Aceasta e altceva. Vă privește.

Eu cred că lumea ar fi mai în profit dacă s'ar îndoi mai des de o mulțime de lucruri pe care le consideră certe.

D. A. C. Cuza: D-le coleg Petrovici, eu nu aparțin școlii pyroniene ca d-ta, deaceia să-mi dai voie să nu fiu de părerea dumitale. (Ilaritate).

D. Pamfil Șeicaru: D-ta, d-le Cuza, ca fost junimist.

D. A. C. Cuza: Am fost junimist și mi-am păstrat — recunosc — partea cea mai bună a junimismului. (Aplauze).

D-lor, învățământul, în genere, are un singur scop: „să formeze pe om. Într'adevăr zic aceasta: „să formeze pe om”, care se compune din diferite însușiri putându-se a desvolta una sau alta. De pildă, se desvoltă astăzi prin sporturi, mai mult partea fizică.

In adevăr, d-lor, pare că am intrat într'o perioadă asupra căreia vă atrag atenția că este extrem de periculoasă pentru desvoltarea nației noastre românești.

D. profesor Nicolae Iorga, pre-

ședintele Consiliului de Miniștri, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor și ad-interim la externe: Refacem prin sport cimpanzeul primitiv. (Ilaritate).

D. A. C. Cuza: Da, cum foarte bine spune d. prim-ministru: „refacem prin sport cimpanzeul primitiv”. (Aplauze).

Dar, d-lor, în loc să desvoltăm puterile fizice ale individului, să creem specialiști pugiliști, cred că am avea altceva mai bun de făcut. Ca și cum cine știe ce se întâmplă dacă o echipă de a noastră, să-i zicem echipa Urania, se ia la întrecere, ar fi în concurență cu echipa Macabi (mare ilaritate), ca să se illustreze apoi că a învins această echipă pe Urania! Parcă ar fi cine știe ce lucru! Li se pare domnilor dela Macabi că au mușchi. Dar aceasta este numai o iluzie. (Mare ilaritate). *Mușchii adevărați îi au fără sport, țărani noștri.* (Aplauze).

Și, d-lor, de aci rezultă o mentalitate care distrage o națiune dela scopurile pe care trebuie să le urmărească. Scopurile unei națiuni nu se îndreptează spre pugilism...

D. profesor Nicolae Iorga, președintele Consiliului de Miniștri, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor și ad-interim la externe: Foarte bine!

D. A. C. Cuza: Afirm încăodată scopurile unei națiuni se rezumă în desvoltarea individului, a omului, în întregimea lui.

Prin urmare, d-lor, scopul învățământului în genere, este tocmai să desvolte acest om, să formeze acest om. Și adaug, nu un om oarecare, nu un om abstract...

D. Pamfil Șeicaru: Omul social.

D. A. C. Cuza: Nici omul social al d-lui Șeicaru.

D. I. Petrovici: Omul tipic.

D. A. C. Cuza: ...ci omul român. Aceasta este absolut necesar. Este o mare deosebire...

D. Pamfil Șeicaru: Omul social, adică expresia mediului național căruia îi aparține.

D. A. C. Cuza: Dar mediul acesta național este poate nu tocmai curat, și atunci nici expresia mediului național nu va fi curată. Omul român este expresia națiunii sale românești, și pe care trebuie să-l desvoltăm cu toate însușirile pe care trebuie să le aibă ca Român, ca să păstreze pământul acesta pentru nația lui românească.

D. Elie Câmpeanu: Bun Român și bun creștin.

D. A. C. Cuza: Dați-mi voie,

eu nu anticipez.

Prin urmare, când zicem a forma un Român, este a forma o ființă, un om de o calitate anumită, care nu este un om în abstract, nici omul mediului social, ci este omul concret, chemat să trăiască pe pământul acesta, să cunoască de unde vine, să cunoască ce factorii are către neamul din care face parte și să contribuie și el cu părțica lui de muncă și cu sufletul lui întreg la înaintarea acestui neam. (Aplauze prelungite).

Dacă acesta este adevărul, că învățământul în genere are de scop să formeze omul și'n special să formeze omul național, Românul, atunci, d-lor, este foarte simplu ca să fixăm programele acestui învățământ. In școala primară, evident, că este chemată școala primară să învețe pe copil cum să scrie și să citească? Dar numai atât? Școala secundară îi dă anumite cunoștințe, dar, d-lor, numai aceste cunoștințe formale, sau încă și ceva mai mult? Și aceeaș întrebare ne-o punem la învățământul superior, mai cu deosebire. Dacă este vorba de formarea omului, formarea omului, cuprinde desvoltarea simțirii, desvoltarea gândirii și desvoltarea voinții.

Prin urmare, toate aceste trepte ale învățământului, în mărginirea lor și treptat, trebuie să îndeplinească aceste trei scopuri, să desvolte simțirea, să desvolte gândirea și să desvolte voința elevilor cari vin pe băncile lor. (Aprobări).

In școala primară, în primul rând, cum veți face d-voastre aceasta? In privința lor sunt atâtea mijloace. In școala secundară sunt mijloace și mai multe, și în școala superioară, în învățământul superior, iarăși se înțelege că vom îndeplini acelaș scop cu mijloacele lui.

D-lor, însă pentru a desvolta simțirea, pentru a desvolta gândirea, pentru a desvolta voința, trebuie să le supui unei concepțiuni superioare despre viață. Nu este bine să crezi oameni abst acți, oarecari, ci să crezi într'adevăr ființe concrete care să corespundă în primul rând nevoilor nației lor și să fie capabile de a realiza idealurile naționale.

Intrucât d-voastră faceți oameni abstracti, ei se preocupă de cine știe ce, se preocupă de pildă de ce se petrece și de ce are să ne dea cândva Societatea Națiunilor, ignorând interesele națiunii lor. Așa se explică faptul că, ieșind din învățământul superior românesc, acești oameni iau parte la tot felul de manifestații internaționale, interna-

fionaliste, fără ca măcar să știe la ce manifestații iau parte, contrare intereselor nației lor, cum s'a întâmplat și zilele acestea chiar, și cum se întâmplă neconținut.

D-voastre vă găsiți astăzi în fața unei societăți, care nu este o societate pregătită, o societate care nu are o direcție hotărâtă, și lipsa aceasta de direcție, lipsa aceasta de simțire, lipsa aceasta de voință, se manifestează, d-lor, din nenorocire în fiecare moment în straturile conducătoare românești (aplauze) și vedem manifestându-se înrâurind, în mod detestabil, conducerea și directiva acestui popor. (Aplauze). Și atunci, d-lor, întrebarea este: cum facem noi ca să formăm pe acest om concret ca să corespundă nevoilor nației lui? Eu mă voiu mărgini, d-le prim-ministru, numai la două observații sau, dacă voiți, la trei.

Cea dintâi este o observație foarte răă. N'am văzut în proiectul d-voastră de lege prevăzută această măsură. Dar eu cred că trebuie să se introducă, cred că d-voastră, prin câteva rânduri, o puteți introduce în regulamentul legii.

Eu, d-lor mi-am făcut studiile mele secundare în Germania. Și am păstrat Germaniei cele mai bune amintiri, pentru că dacă am făcut ceva în viața aceasta, dacă am putut să muncesc așa cum am muncit până astăzi, o datoresc, d-lor, școlii germane, căreia am aparținut 6 ani de zile, într'unul din centrele culturale cele mai strălucite, și anume în capitala Saxoniei, Dresda, și nu mai puțin și școlii secundare franceze, făcându-mi bacalaureatul în Franța.

Care era baza învățământului nostru, a bucherilor acestora din școala secundară? Era învățământul scris, ceea ce lipsește cu desăvârșire învățământului românesc. În două săptămâni, la fiecare obiect, profesorul ne dădea două teze, o teză extemporal în timpul clasei și o teză, o anumită temă, pe care noi trebuia să o lucrăm acasă. Și profesorul acesta nu era așa, un profesor care să meargă să facă pe profesorul universitar, cum sunt unii din profesorii noștri secundari, cari vin la catedră și fac teorii din ce în ce mai savante, nu pentru ca să învețe pe bieții elevi, ci ca să-și facă el titlu că este mai grozav decât alții, și că stă pe prima treaptă a învățământului universitar.

D. Pamfil Șeicaru: Nu mai fac nici aceasta, fiți fără grijă.

D. A. C. Cuza: Dați-mi voie. Și

atunci profesorii aceia germani la care am învățat eu, ne puneau să facem lucrări scrise. Controlul cunoștințelor noastre era control scris. Eu stăteam în gazdă la un profesor și profesorul acela, care era într'adevăr un profesor, profesorul acela venea în fiecare săptămână cu două teancuri de caiete, într'unul erau tezele, într'altul erau extemporalele și stătea profesorul până noaptea târziu și corecta fiecare din aceste caiete și a doua sau a treia zi venea în clasă și ne arăta cari sunt rezultatele silințelor noastre.

Care este utilitatea acestui învățământ?

Mai întâi, d-lor, profesorul are un control efectiv asupra elevului, în al doilea rând că elevul învață să se exprime corect și în al treilea rând prin acest învățământ se dezvoltă simțirea, se dezvoltă gândirea, se dezvoltă voința, prin urmare nu se reduce la învățarea pagalică pe de rost a unei teme oarecare, la care trebuie să răspunzi la examen și acest lucru este de cea mai mare importanță, este fundamental. Dacă d-voastre nu puneți învățământului, ca bază, învățământul scris, să știți d-voastre că oricâte legi ați face nu veți ajunge la nici un rezultat, pentru că n'ați format omul. Nu formați oameni pe cale de memorie. Nu se formează decât pe calea cugetării, pe calea simțirii lui proprii.

Iată primul punct al învățământului, care trebuie remediat, și sper că d. prim-ministru o să găsească în regulament, sau oricum va fi, ca să introducă această dispozițiune, ca astfel să învețe profesorii pe elevi și astfel să aibă și statul un control efectiv asupra activității lor. (Aplauze pe băncile majorității).

D-lor deputați, astăzi nu este nici un control posibil al activității profesorului. Vine un inspector oarecare și se găsește în fața unui domn foarte corect, foarte bine. Dar ce i-a învățat pe copii, ce predă el, nu se știe. Dacă vor fi caietele acelea, d-le prim-ministru lorga, atunci inspectorul îi va spune: d-le profesor, vă rog să binevoiți să prezentați caietele de lucrări ale lucrărilor d-voastră. (Aprobări, aplauze).

Prin această singură măsură d-voastră ați introdus controlul efectiv, nu fictiv, cum este astăzi. (Aplauze).

Iată, prin urmare, prima observațiune formală, și sper că această măsură este de natură să introducă adevărata disciplină în școale.

D. Pamfil Șeicaru: Dar este și o disciplinare a profesorului.

D. A. C. Cuza: Da, și a profesorului.

Dar mai este altceva, d-le prim-ministru. Această formă de învățământ scris silește pe individ să cugete și-l pune în măsură ca să se exprime corect și îl pune în măsură ca să înțeleagă.

În Germania bacalaureatul se numește în mod admirabil — și am fost mirat că d. doctor Hans Otto Roth a protestat în contra bacalaureatului, pentru că bacalaureatul este baza învățământului german, și pentru ce a protestat eu nu pot să știu — în Germania bacalaureatul se numește „Maturitäts Prüfung“. Pentru ce? Pentru că este cu adevărat un examen de maturitate, adică acel examen care este chemat să controleze dacă individul care vine la universitate, care bate la poarta universității, este matur, dacă are judecata coaptă suficient ca să poată urma cu folos studiile universitare.

În lunga mea carieră de profesor am constatat, d-le prim-ministru, că elevii cari urmau cursul meu — deși Românul e inteligent și a dat străluciri reprezentanți în toate ramurile — dar marea masă, d-le prim-ministru, nu era pregătită suficient ca să urmeze studiile superioare (aprobări), în sensul unei pregătiri adevărate de maturitate științifică.

Învățământul ce dam era poate cam abstract și greu, și sistematic și vedeam la studenți, în primul moment, nedumerire. Era vădit că studenții erau prea deprinși cu învățatul pe de rost, și atunci când mă avântam într'un domeniu mai larg, nu mai aveau puncte de reper, și flotau pe valuri...

D. Pamfil Șeicaru: Pe valurile ignoranței.

D. A. C. Cuza: Fără să se poată ancora undeva. Aceasta a fost impresia mea. (Aprobări).

Aceasta este prima cauză care mă face, d-le prim-ministru, să vii la această tribună pentru a vă arăta observațiunile mele.

A doua observațiune, pe lângă aceea care privește învățământul scris, este necesitatea absolută a învățământului religios, ca bază a învățământului secundar. (Aplauze pe mai multe bănci).

Cu scepticismul pironian, care caracterizează pe distinsul nostru coleg, d. profesor I. Petrovici, d-sa a spus că este o contradicție desăvârșită între învățământul religios

și învățământul științific și d-sa justifică astfel reforma pe care o introdusese d-sa, și care a ridicat oarecari protestări, a învățământului filozofiei în licee.

D. I. Petrovici: Dați-mi voie. Filozofia este ceva artificial? Nu. Și dacă filozofia reușește să împacă religia cu știința, dovedește că nu există un conflict real.

D. A. C. Cuza: Filozofia este cea mai înaltă expresiune a gândirii, și când vorbim de filozofie atunci trebuie să zicem că nu există contradicere între învățământul religios și cel științific. (Aplauze pe mai multe bănci).

Dar în observațiunile d-voastră, aveți dreptate, d-le coleg; există o contradicere desăvârșită a învățământului religios, astfel cum se predă astăzi și învățământul religios, așa cum se cere a fi predat de acum înainte. (Aplauze pe numeroase bănci).

De aceea L.A.N.C., a înscris în programul ei „Cristos, Regele, Naștina, România Românilor.” Christos pentru noi este punctul de plecare al întregii noastre doctrine. (Aplauze pe băncile L.A.N.C.).

Dar atunci, dacă este adevărat că religia creștină este baza învățământului ca mijloc de dezvoltare a simțirii, inteligenței și voinții, atunci un lucru se cere — și aici este iarăși un punct important pentru programul legii d-voastră, d-le prim-ministru, — ca învățământul religios să fie redus la acea parte a învățământului religios care este baza lui nestrămutată și nestrămutabilă, Evanghelia lui Isus Christos. (Aplauze pe băncile L.A.N.C.).

Este nevoie de despărțirea totală a Testamentului Nou, de Testamentul Vechiu. Testamentul Vechiu să-l păstreze teologii dacă au nevoie de dânsul; în școală să se învețe numai Evanghelia învățăturii or lui Isus Christos.

D lor, dacă introducem, ca învățământ religios, învățământul religiei lui Christos și al Evangheliei, fără nici o legătură cu bazaconii din Vechiul Testament, atunci d-le profesor I. Petrovici, ați ajuns să puneți baza unui învățământ religios care nu mai este în contradicere cu știința.

Vă întreb pe d-voastră, să-mi spuneți: în ce contrazice știința învățătura lui Christos?

D. I. Petrovici: Dar, d-le Cuza, de ce a persecutat biserica romană din Apus pe oamenii de știință și pe inovatorii în știință? Vedeti, aveți multă dreptate; dar să nu exa-

gerăm.

D. profesor N. Iorga, președintele Consiliului, ministrul instrucțiunii publice și al cultelor și ad-interim la externe. Eu ași răspunde: fiindcă nici biserica nu era biserică; nici oamenii de știință nu erau oameni de știință. (Aplauze, mare ilaritate).

D. A. C. Cuza: D. prim-ministru a răspuns în mod minunat la întreprerea d-voastră, asupra căreia nu vreau să insist.

În ziua când noi vom așeza învățământul pe baza lui naturală, nu numai științifică, ci și educativă, care este religia lui Christos, în ziua aceea se va isprăvi cu orice contradicere între religie și știință. Și atunci d-voastră, prin această religie admirabilă, sublimă, care este îndreptată tuturor preoților, ai tuturor confesiunilor creștine, d-voastră veți parveni în adevăr să formați omul, omul român, omul național și omul creștin, de care avem nevoie și fără de care, să știți d-voastră, că oricât învățați veți face, oricât vor ști geologie, botanică, chimie, toate aceste științe, cu clasificările lor, nu veți avea adevărați oameni. D-lor, eu mă mândresc de un lucru, și am să fac la sfârșitul vieții mele o mărturisire, de care nu roșesc: eu nu am înțeles, nu am putut să înțeleg, din instinct, ca mijloace educative, nici una din clasificările acele amănunțite, precum sunt clasificările botanice, și toate formulele chimice, pentru care vă declar că nu am nici un interes și nu le-am învățat. Din cauza aceasta am căzut odată la bacalaureat, la Paris. Eu răspusesem foarte bine la istorie și la diferite alte materii. Mă credeam stăpân pe examen, și atunci am crezut că de data aceasta îmi pot permite luxul să răspund altfel. Examinatorul era un cunoscut profesor la școala politehnică, care m'a întrebat despre proprietățile unui gaz oarecare: ce știți despre el? Eu i-am spus: acest gaz are un miros „sui generis.” Pentru acest „sui-generis” m'a trântit la examen. (Ilaritate).

Nu regret — am regretat atunci — dar nu regret concepția mea despre puțină valoare educativă a clasificărilor științifice.

Pe când, din contră, d-lor, eu cred că învățământul religiei este esențial, pentru că contribuie la formarea în individ a simțirii, gândirii și voinței lui, mai mult decât știința cu clasificările ei, cari se adresează numai memoriei.

D-lor, este inutil să căutați d-voastră să alergați după oameni cărora le veți fi băgat în cap cine știe că

formule de chimie și câte clasificări botanice și geologice. Dacă d-voastră nu veți forma pe acel individ ca gândire și simțire, dacă nu-l veți pune în fața vieții, care nu se reduce la acea problemă a agonisirii zilnice pentru un traiu cât mai bun, ci se rezumă în problema mării întrebări: ce devine individul după această alergare inutilă materială? Nu veți avea oamenii necesari societății noastre.

Prin urmare, religia este baza învățământului, pentru că este baza vieții sociale și baza înțelegerii ei superioare.

Eu, d-lor, am ajuns să adâncesc religia creștină pe cale de înconjur.

Am trecut, pe unde poate d-voastră nu ați trecut, și nu v'ați oprit în fața aceluiași probleme, ca mine.

Da, d-lor, voiți mărturisirea căilor învățării mele? În puține cuvinte, d-lor, în treacăt.

Am pornit dela existența nației mele. Am văzut că, în contradicere cu scopurile de viață ale nației mele, este o altă nație: nația jidănească.

Sistematic, precum sunt, mi-am zis: nația jidănească? Dar ce este aceasta nație jidănească? D-lor, cunoașteți părerea unui om politic din Viena, asupra Jidanilor:

„Was der Jude glaubt ist einerlei „In der Rasse liegt die chweinerei“.

Eu nu sunt de părerea aceasta. Eu m'am interesat să știu ce cred Jidanii, și atunci m'am aruncat asupra învățăturilor religioase de cari se călăuzește acest popor.

După ce am cunoscut aceste învățături, în mod firesc am fost îndreptat în domeniul superior al învățăturilor creștine ale lui Christos, răstignit de Jidani.

Iată cum am ajuns la Evanghelia și la concluziunea că Evanghelia este baza de totdeauna a civilizației. (Aplauze prelungite).

Prin urmare, d-le prim-ministru, apelez la d-voastră să vă înțelegeți cu teologii dela Sfântul Sinod, cari cred că nu se poate trăi fără învățătura Vechiului Testament; să se scoată din școală această învățătură care nu se poate susține și care ea numai, este cauza contradicerii dintre știință și religie, cu distrugerea acesteia.

În școală avem prea puțin timp pentru elevii noștri, și mintea lor trebuie cruțată de împovărări prin învățături cel puțin inutile.

Ce am eu să știu că a fost patriarh al Jidanilor Avram sau Isac, că a eșit Avram cu Sara și s'a dus în Egipt la Faraon, și apoi că a avut oarecari raporturi și cu regele

Abimelec dela Gherar, poate chiar interesant, dar nu tocmai morale. Ce am eu să știu toate acestea. (Ilaritate).

Prin urmare, rog pe d. prim-ministru, și apelez la d-sa și la întreaga Cameră, să se facă programele în așa fel încât învățătura să se bazeze pe învățământul strict al Evangheliei. Și atunci nu va fi nici un conflict cu știința și nici o știință nu îl va putea c'ătina.

D-le prim-ministru, ca să încheu observațiunile mele, voi mai face o ultimă observațiune.

Precum nu poate să existe învățământ în general fără învățământ religios, tot așa nu poate exista învățământ în nici o țară din lumea fără desvoltarea deplină a ideii naționale.

D-lor, nimeni nu se interesează astăzi ca să combată ideea națională în școli, decât o singură națiune, Jidani, cari ei însă voesc tocmai să-și păstreze naționalitatea lor jidănească și să se ridice deasupra celorlalte națiuni.

Fiecare popor trebuie să-și cultive ființa lui națională. Noi nu trăim ca indivizi pentru noi înșine, ci fiecare dintre noi este chemat în lumea aceasta să urmărească un scop, care este spre binele tuturor cari vor veni după el. Noi nu putem admite ideea „ubi bene, ibi patria“. Noi nu ne putem realiza scopurile noastre decât în cadrul națiunii căreia aparținem și urmărind binele națiunii căreia aparținem și care este în directă legătură cu binele nostru. După cum binele fiecărei națiuni este în legătură cu binele civilizației întregi. (Aplauze).

Cu cât vor fi mai multe națiuni, mai pe deplin desvoltate, mai agere, mai simțitoare, mai înțeleghătoare, cu atât civilizația omenirii se va desvolta mai deplin. (Aplauze prelungite).

D. I. Petrovici: Foarte bine.

D. A. C. Cuza: Dar, d-lor, dacă d-voastră lăsați fără acest ideal al naționalității pe acei care intră în școală, ei vor fi preocupați firește numai de interesul lor material imediat, fiindcă nu au ajuns să fie stăpâniți de aspirațiuni ideale superioare. Interesele lor materialiste vulgare îi vor absorbi cu totul dacă d-voastră nu îl supuneți acestui ideal de disciplină, idealului național, spunându-i: tu nu îți aparții doar ție, nu ești făcut numai pentru tine, ești făcut pentru Nația ta, care cuprinde pe toți acei cari au fost cu secole înaintea ta pe acest pământ și pe acei cari sunt chemați să trăiască

secole de aci înainte, după tine, (aplauze prelungite), altfel nu faceți decât egoiști, anarhiști, și noi, nu avem nevoie de asemenea oameni periculoși pentru orice societate. Noi nu avem nevoie de materialști mărginiți în egoismul lor strâmt, ci avem nevoie de oameni devotați cu desăvârșire scopurilor ideale naționale.

D-lor deputați, în lunga mea experiență, de profesor, și din primul moment când am venit la universitatea din Iași, am văzut că învățământul nostru nu corespundea cu scopurile noastre naționale. Și, eu, care ajunsese în Germania în 1871, și am intrat după sosirea celor din urmă trupe victorioase venind din Franța, și avusesem o impresie puternică în mijlocul aceluia popor, văzând acea energie extraordinară și exuberanță națională manifestată cu deosebire și în școală, am fost foarte surprins când, întorcându-mă, am văzut că țara noastră este lipsită la baza învățământului—cu mici excepțiuni—de ideea națională.

Când am venit apoi ca profesor la universitatea din Iași, nu numai că am găsit că învățământul colegilor mei — Dumnezeu să-i ierte și pe cei cari sunt morți și pe cei cari nu sunt încă, fiindcă nu mai am nici un fel de raporturi cu dânșii—(mare ilaritate), am fost constatat că învățământul lor nu numai că este lipsit la baza de ideea națională, dar că au idei contrari, că se cultivă la universitatea din Iași idei antinaționale și chiar bolșevismul.

Vedeți, d-lor deputați, că totul se explică, toate vin la judecata depe urmă. Și aici este un fel de judecată depe urmă.

D-lor deputați, 20 de ani, acel care sunt eu, am luptat la universitatea dela Iași, știți pentru ce? Pentru că marea majoritate a profesorilor nu vreau să respecte tradiția ca, la deschiderea cursurilor să facă un serviciu religios, o sfeșanie. Eu am susținut să se respecte tradiția care a fost respectată de toți înainte și de Titu Maiorescu atunci când a fost rector, am susținut ca această tradiție să fie respectată. De aci s'a încins acea luptă care a durat 20 ani, incidentele ei sunt foarte interesante și așa vrea să vi le povestesc. Odată am găsit printre studenți un preot care a venit cu cartea și cu patrafirul și a făcut sfeșania în sala pașilor pierduți, în asistența marelui mulțimi a studenților care voiau să păstreze credința noastră. Profesorii din contră pro-

testau contra respectării acestei tradiții și s'au născut conflicte între profesori și între studenții universității din Iași, în detrimentul disciplinei universitare și învățământului. Iar eu, la urma urmei, și d. prim-ministru știe, precum știe și colegul d. profesor I. Petrovici, am fost prigonit, dat în judecată, — și nu voi uita niciodată aceasta, — și ca să am judecător, ce credeți, cine a fost ales? S'au trimis doi judecători dela București: unul era Nicolae Bazilescu, acela cu care avusesem un conflict odată pentru „Cei doi Spenceri“, și pe Rădulescu-Motru cu care iarăși avusesem o polemică vie. Pe aceștia i-a găsit universitatea să-i trimită spre a mă judeca într'o chestiune unde nu aveam ală vină, decât că luptasem pentru respectarea ideii și tradiției naționale.

Care a fost rezultatul? Rezultatul muncii mele a fost următorul, — și știe acest lucru d. prim-ministru care era în legătură cu universitatea din Iași de unde până atunci Universitatea din Iași era sub impresia aceluia curent nenorocit anarhic, bolșevic, care a făcut atâta rău, astăzi universitatea din Iași, precum și toate universitățile din țară sunt stăpânite de ideea națională (aplauze pe mai multe bănci) și am oarecare mândrie că la această operă de constituire și consolidare a statului român, am contribuit și eu cu ceva prin silințele și suferințele mele. (Aplauze.)

O voce depe băncile majorității: Și d. prim-ministru.

D. A. C. Cuza: Nu mai vreau să amintesc aici d. lui prim-ministru de toate luptele anterioare pe care le-am dus împreună cu d-sa. Dar se știe cu câtă căldură, pe care eu nu voi uita întreaga mea viață și nu am uitat-o, d-le prim-ministru, un singur moment, cu câtă căldură, cu câtă autoritate d. prim-ministru a îndrumat această activitate națională a studențimii noastre. (Aplauze pe băncile majorității).

D-lor, în rezumat scopul învățământului este formarea omului național. Ca să formăm omul național în școală, din punctul de vedere formal, avem nevoie, în mod neapărat, de învățământul scris. Fără învățământul scris n'ați făcut nimic. Și mai avem nevoie, la baza învățământului, de ideea religioasă creștină, despărțită cu desăvârșire de ideea jidănească a Vechiului Testament. Iar în al doilea rând avem nevoie de afirmarea pe toate treptele învățământului a ideii naționale române bineînțelese în limitele ordinii și pe

baze științifice, idee care să nu mai fie considerată ca o crimă pentru aceia cari ca mine, vor veni să a-

firmă această idee în învățământul nostru de toate gradele. (Aplauze pe băncile majorității și ale L.A.N.C.).

Luați măsurile necesare !

Ceva neobicit se prevestește. Nu ne găsim liniștea sufletească nicăiera. Suntem urmăriți par'că de ceva necunoscut. O presimțire sumbră se citește pe fețele tuturor. Nimeni nu se simte la locul lui, întocmai fiarelor în preajma unei furtuni sau a unui cutremur de pământ.

E un murmur general mut, care precede desfășurarea unor evenimente, ce ies din comun.

Atmosfera e încărcată, nourii sunt grei și se apropie tot mai mult de pământ, anunțând cât mai apropiatul desnodământ, al cărui consecințe nimeni nu le poate concepe.

Fiecare își pune întrebări, la care tot singur își răspunde, de frică, ea nu cumva comunicând cu oamenii, furtuna să se deslănțuie mai vijelios.

Care va fi sfârșitul acestui murmur și nemulțumire generală, azi cântat în surdina, pentru ca mâine să fie manifestat în public ?

Probabil cei ce trăiesc la oraș sunt mai fericiți pentru un moment necunoscând cauzele determinante, nici gravitatea cazului; dovadă: pasivitatea conducătorilor de până azi!

Suntem pe marginea prăpastiei, ce ne amenință, de care nu putem scăpa decât printr'o intervenție chirurgicală de ultim moment, a unei mâini dibace.

E deajuns să descinzi în cel mai mic cătun din întreaga Țara, pentru ca să-ți poți da seamă de gravitatea faptelor. Pe fața primei persoane, cu care te întâlnești vei citi o nemulțumire sufletească, nemulțumire, ce se exteriorizează prin cuvintele de pe față, săpate adânc de mizeria actuală, cute cari nu pot fi trecute cu vederea nici chiar de acela, care n'a deschis în viață, nici măcar o carte de psihologie.

Trăindu-mi cea mai mare parte a vieții, între acești discipoli ai ordinii și disciplinei, de care sunt atât de strâns legat sufletește, încât simt o plăcere neobișnuită când descind în mijlocul lor; discipoli, cari nu cunosc altceva decât munca la exces și mizeria, ce le apasă fără milă spatele încovoiate de vitregul dinte al vremii, sunt în măsură să

declară că, niciodată n'am văzut această populație, atât de abătută.

Mă găsesc aproape de 3 luni în mijlocul lor, dar cu regret trebuie să constat, că locul zâmbetului din trecut l-a ocupat oftatul și tânguirile de azi.

Stau de vorbă zilnic cu acești cetățeni loiali ai Statului Român. În loc de amintirile din copilărie, ce mi le povesteau în trecut, mi se tânguiesc mereu de greutățile zilei, atribuite în cea mai mare parte băncilor și advocaților, cari fără nici un scrupul exploatează aceste mase, sub directa supraveghere a autorităților. În cele mai multe cazuri bieții cetățeni nu sunt cătuși de puțin vinovați, de starea precară în care se găsesc. După ce: băncile le-au răpit până și ultima vlagă prin încassarea dobânzilor de 45%, nici într'un caz mai mic de 25% ies la execuții forțate, fac intabulări fără voia debitorilor, augmentând în acelaș timp bunăstarea advocaților și mizeria cetățenilor.

Mi-a fost dat să asist la o scenă interesantă, ce s'a petrecut la ghișeul unei bănci. Un biet cetățean, pe a cărui față bronzată, se citeau cu cea mai mare ușurință suferințele, s'a prezentat să achite camăta și o parte din capital, eupă cum a cer băncila. Avocatul, străin de neam și de lege, a luat banii aproape cu forța, dela cetățean, zicându-i că, aceia vor fi pentru intabulare, iar dobânda și o parte din capital să le aducă în termen de o săptămână. Inzadar i-a fost orice rugămintă, chiar aceea ca să nu intabuleze, că în decurs de o lună va plăti toate datoriile. Răspunsul a fost că, chiar dacă plătește peste 3 zile, va intabula.

De ce atâta pasivitate la autorități? De ce atâtea drepturi unora, în detrimentul celorlalți? Trebuie să se dea mai mare atenție stării de lucruri, deoarece nemulțumirile sunt răscolite și exploatare de cei ce n'au nimic comun cu acest popor, și cărora li se poate aplica maxima: „Ubi bene, ibi patria“. Orice întârziere ne apropie tot mai mult de catastrofă. Odată cu distrugerea economiilor particulare se distruge și economia națională, iar acei,

ce se vor face vinovați de acest dezastru vor trebui să stea în fața judecății populare. Mă mir cum este cineva în stare să asiste la prăbușirea păturii rurale, care formează 85 % din populația țării, menajând în acelaș timp 5 % sub pretext că, aceste 5 % formează capitalul național.

Mai bine ar spune, — și cu drept cuvânt, capital parazit, întocmai cum a fost protejată și industria în detrimentul agriculturii, încât cea din urmă a ajuns azi în stare de faliment, iar cea dintâiu ne-a lăsat orfani, neputând face fața nici celei mai mici concurențe.

Țăranii nu cer iertarea datoriilor, ci numai răgazul de a le putea plăti. Trebuie să ne cugetăm bine acum în ceasul al XI-lea când germele revoluției este inoculat în masele populare de către Jidanii, cari nu se dau îndărăpt dela nici un sacrificiu pentru a-și putea ajunge ținta.

În preajma alegerilor mi a fost dat să asist la o discuție între niște cetățeni și comerciantul ambulat Mark Mózes, care nici măcar brevet de a profesa această meserie nu are, deci sustras dela ori ce plată a impozitelor, în care discuție Jidanul a spus că, „numai preoții și învățătorii sunt vinovați de starea de lucruri de azi și că a sosit un nou 1848, când iar trebuie răpuși oamenii“. Am adus cazul la cunoștința autorităților competente, cari n'au luat nici o măsură. Nu știu ce înțeleg autoritățile superioare, de trec cu vederea astfel de întâmplări. Așa se vede că, a sosit timpul când se potrivește de minune versurile lui Macedonschi:

„Din tețgea făcând tribună,
legiune de coțcari,
Punea talpa noroioasă pe por și boierime;
Zile când se'mparte țara în
călăi și în victime
Și când steagul libertății e
purtat de cărciumari...“

Cei cari sunt în drept, să ia măsurile necesare, căci mizeria nu cruță și nici nu menajează nimic; de alt cum Germanii spun: „Nevoia nu cunoaște legi“.

Măsurile au fost preconizate de către membrii L. A. N. C. în congresul dela Iași, măsuri cari s'au propagat în tot cuprinsul țării așa că, cei ce nu le vor aplica, se vor face vinovați de apropierea inevitabilă a furtunii.

ZAHARIA VASILE
Lic. al Acad. com.
— Sălăgiu —

Din apucăturile jidovești

Cea mai puternică armă prin care Jidanii înving orice rezistență, exploatănd pofta de bani a slujbașilor creștini, este *corupția*. Ei cumpără conștiința ticăloșilor ce și-o vând, cum cumpără orice marfă; și odată stăpâni pe sufletul celor mituiți, își întind domnia asupra întregului serviciu public unde lucrează aceia cari pentru bani s'au făcut instrumentele lor. Iată ce scrie în această privință *Kalixt de Volski*, în *la Russië juive*¹⁾ vorbind de puterea ocultă a Cahalului și de mijloacele lui de corupțiune:

„Spre a fi informat asupra a tot ce se petrece, Cahalul își introduce în mod clandestin agenții săi pe la autorități, la poliție, la tribunale, cari agenți firește și mituesc pe funcționari. Sarcina lor de căpetenie este de a însemna exact prin

cari mijloace au isbit să corupă pe funcționarul în chestie. Toate aceste liste, întocmite cu mare îngrijire, se păstrează la secretariatul Cahalului, așa încât Cahalul poate exercita presiuni față de funcționarul, care a primit odată mită, în caz când acesta s'ar mai gândi vre-odată să ia vre-o măsură neplăcută, său păgubitoare Jidanilor. De altfel toată această operă de corupție, în Rusia și în Polonia, nu este numai o aducere la îndeplinire a prescripțiilor talmudice, ci prin trecere din generație în generație a devenit un obicei. Organizația Cahalului se întinde ca o rețea înspăimântătoare asupra întregii țări și paralizază toate măsurile administrative“.

Așa era în Rusia țaristă. Cu mici modificări de procedură, ce variază după timp și după loc, acelaș sistem funcționează în Europa post-belică.

1) Citat de Th. Fritsch, în „Handbuch der Judenfrage“, pag. 429.

Ni se înstrăinează pământul strămoșesc

În *Maramureș*, Jidanii golesc munții de podoaba codrilor românești, lăsând pe bieții Români, muritorii de foame.

În *Bucovina*, prin camete drăcești, au adus populația românească la sapă de lemn.

În *Basarabia*, nu s'au lăsat mai pre jos. Pe lângă specula cu comerțul, în ultimul timp, cumpără terenuri de pământ arabil, pe care îl lucrează singuri.

Țăranul basarabean înglodat în datorii, își vinde petecul de pământ, iar Jidanii, fiind alimentați, cu credite foarte ieftine, prin cooperarea lor, de societatea „ICA“ din Berlin și alte societăți, îl cumpără.

Astfel se înstrăinează ce avem mai sfânt: *pământul strămoșesc*. Ba încă ceva mai mult: acești scribi prin aceea că își lucrează terenurile singuri, tind să ne ia până și ultimul mijloc de câștig: *munca câmpului*.

E foarte dureros!... dar cine ni-e de vină?

Nu menii alții decât noi, căci toate acestea se petrec sub ochii noștri, și nimeni n'are curajul să-i ia de gât și să le arate drumul pe unde

au venit.

Să ne trezim căci nu mai e mult până când prorocirea marelui filosof *Vasile Conta* se va împlini, și atunci nu vom avea odihnă nici în morminte de blestămului viitoarelor generații.

Simion Crețu Hecianu
— Bălți —

Cu ocaziunea celui de-al XIII-a Congres al Confederației Internaționale Studențești

ținut la București, în luna August a. c. sub îngrijirea Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români a apărut în condițiuni excelente o brosură binevenită cuprinzând date și ilustrațiuni referitoare la România, precum și la aranjarea congresului.

În comitetul de Patronaj al acestui Congres între alții au figurat și fruntași ai luptei noastre: dñii prof. univ. A. C. Cuza, I. C. Cătuneanu, Gh. A. Cuza și Tr. Brăileanu.

„Ce trebuie să știe orice creștin“

este titlul brosurei ce-a apărut sub îngrijirea d-lui Gh. Amancei, învățător în Sălciua — jud. Turda. Brosura este șapirografată, între împresurările grele de astăzi ea neputând fi tipărită, fiind și de-o extensiune destul de mare.

Cei ce doresc a o avea, să se adreseze autorului.

† Todor Vasinca

După lungi și grele suferințe, în al 59-lea an al etății, a adormit în Domnul la 27 August a. c., un alt fruntaș al mișcării noastre, marele comerciant dela Ocnele Mureșului — jud. Alba, Todor Vasinca.

Todor Vasinca a avut un suflet, de mare și bun Român, fiind un sincer aderent al luptei naționaliste—creștine, pentru al cărei bun mers, purta toată grija. Puterile fizice însă, nu l-au putut ajuta, de-a activa conform derințelor sale.

Dumnezeu să-l odihnească în pace, sufletul bun și nobil.

Incepând cu acest număr

trimitem revista, numai acelor cititori ai noștri, cari binevoesc a ne sprijini cu plata abonamentului.

Rugăm pe toți cei ce înțeleg greutatea prin cari trece o publicație nefinanțată de aurul jidovesc, să-și facă datoria de buni Români, achitând abonamentul, la timp.

Citiți și răspândiți

Infrățirea Românească